

2. Poglavlje

Tharelja

Kodran se probudi u jednoj od Overlordovih odaja. Soba je bila skromna, bez ukrasa i raskoši, ali Kodran se jedva osvrnuo na to. Nakon stotinu godina koje je proveo vise i u lancima, krevet u skromnoj sobi inio mu se raskošnim. Pridigao se iz kreveta i pogledao kroz prozor. Crvena svjetlost koja je obasjavala Podzemlje beskrajno ga je živcirala.

„Prokleta bilo ovo mjesto! Ne znaš sja li sunce ili je no . Jedva ekam da ponovno vidim površinu.“

Taj trenutak više nije bio daleko, no prije toga je morao pregledati svoju vojsku. Izašao je iz dvorca, a pred ulazom ga je do ekao neobi an prizor. Neki od njegovih vojnika su se izležavali na vru em tlu uživaju i u toplini, dok su drugi besciljno lunjali Podzemljem, a tre i se sva ali, tukli i psovali. Jedino je Karuth oštrio svoj ma . Kad je ugledao arobnjaka, okrenuo se prema ostalim orcima i iz sveg glasa uzviknuo:

„Dižite se, bijednici! Dolazi gospodar! Pozdrav!“

Prizor u kojem se par tisu a orka poredalo u vrstu brzo i uredno, bio je zadivljuju i. Iako to ne bi niti pokazao niti priznao, i Kodran je bio zadovoljan.

„Hm...lijepo!“, prokomentira.

„Orci su spremni za vaše zapovjedi, gospodaru“, Karuth se pokloni.

„Naredi pokret!“, kratko e arobnjak.

Karuth se okrene vojsci i uzvikne:

„Okret na lijevo i marš prema izlazu!“

Orci se poput jednog okrenu ulijevo i uvježbanim korakom upute prema izlazu iz Podzemlja. Tunel je bio znatno ve i od onoga kroz koji je Kodran došao u Podzemlje. Opsovao je u sebi što ga gnolidi nisu vodili tim putem, ve se morao provla iti i gmizati poput jednoga od njih.

Karuth je stajao do njega i slijedio orke pogledom. Ve je po eo vjerovati da se njegov životni smisao, rat i borba, nikad ne e ostvariti. A sada je gledao kako se upravo to po inje doga ati.

„Jeste li zadovoljni sporazumom s Overlordom, gospodaru?“, okrene se prema arobnjaku.

„Ima zanimljivu strategiju i dobre planove“, prizna Kodran. No, Karuth je osjetio da ova nešto smjera.

„Ali, mislim da i vi imate svoj plan, zar ne?“, upita.

Kodran ga pogleda ispod oka i zastane na tren. Potom se nasmije poput kakvog vuka. „Ha, ha! U pravu si! Namjeravam iskoristiti naš sporazum sve dok on ne porazi ljude. Nakon toga u ga, onako oslabljenog, lako uništiti.“ Isprva se zapitao je li mudro to re i jednom orku, ali Karuthova pojava i na in razmišljanja govorili su mu da mu može vjerovati.

„Dobar plan, gospodaru, ali osjećam zabrinutost u vašem glasu.“
 „Istina. Nešto mi je sumnjivo kod njega...“, dodao Kodran i zamišljeno spojio dlanove ispred usta. „Pronjuškati u malo dvorcem, možda nešto otkrijem. Ti kreni za ostalima.“
 „Na zapovijed, gospodaru.“ Karuth se okrene na petama i otiče.

*

Kodran se vratio u dvorac. Nadao se da bi mu neki podatak o Overlordu, a kojeg bi kasnije mogao iskoristiti protiv njega, mogao pasti ravno u šake. Ipak, znao je da ima posla s lukavim protivnikom i da to neće biti baš tako lako kako je priželjkivao. Svejedno, pažljivo je promatrao svaki pokret i znak, svako stvorenje i stvar, kako mu slučajno nešto značajno ne bi promaknulo.

Duž hodnika koji je vodio u Overlordove odaje, na svakih je deset koraka stajao po jedan, do zuba naoružan, demonski stražar. Pred vratima je stajalo njih desetak, poredanih u polukrug. Bilo je nemoguće ući, a da oni to ne primijete. „Što će mu tolika straža ovdje u Podzemlju?“ pomisli Karuth. „Ovdje nema neprijatelja. Nitko ni ne zna da ovdje postoji grad. Ili možda netko zna?“ Odlučan u namjeri da otkrije što se krije iza Overlordovih vrata, Kodran se morao poslužiti magijom. Može mu se polako vraćala, ali ne dovoljno da bi u potpunosti postao nevidljiv. Na trenutak bi, izgubivši snagu, postao proziran i prolazio pored stražara poput sjenke. Ako bi ga koji od njih i primijetio, ubrzo bi povjerovao da mu se to tek pričinilo jer bi Kodran u međuvremenu ponovno nestao. Već je pretražio veliki dio dvorca, a nije naišao ni na kakav značajni trag.

Po se pitati gubi li vrijeme uzaludno. Znao je da neki trag mora postojati, ali je jednako tako znao da je Overlord dovoljno lukav da ga prikrije gotovo savršeno.

„Ništa! Nikakav trag ili dokaz!“, ljutito reče u sebi. „E kaj malo! Drogaska! Tako je! Ona je stara koliko i Sillwith! Overlord je zacijelo pio njezinu krv da ostane mlad! Ah, prokletstvo! Kako se toga nisam ranije sjetio!“ Zadovoljan i pomalo razočaran, krenuo je prema izlazu. Pred kraj hodnika naglo je zastao jer je osjetio kako ulazi u snažno polje energije. Osvrnuo se prema zidu i u njemu vidio prolaz skriven magijom.

„Kako mi je to promaklo?“, pomisli, pa prođe kroz prolaz bez ikakvih teškoća.

S druge strane prolaza nalazila se soba. U njoj nije bilo ni čega osim drvenog kreveta kraj kojega je, na visokom stalku, stajala kugla. Na krevetu je ležala žena, duge i poput snijega bijele kose i nježnog lica. Magnetskom je snagom privlačila Kodrana i on osjeti da je njezina snaga moćnija i od njegove. Odjednom, žena otvori oči i pogleda ga. Prazne, ledeno snježne oči sablasno su zurile u njega.

„Tharelja!“, uzvikne Kodran užasnuto i ustukne.

„Kodrane!“, glas joj poput britve presiječe zrak u sobi.

„Tako mi Tame, što ti radiš ovdje?!“, zaprepašteno reče Kodran, te se nastavi odmicati od kreveta.

Tharelja ustane iz kreveta i zavrišti glasom koji bi svakome utjerao strah u kosti. Kodran se skamenio. Pokuša pronaći tajni prolaz, ali mu je strah zamaglio vid i on se, poput miša koji bježi od nasrtljive mačke, stisnu u kut.

Tharelija krene prema njemu, ali je sila koja je okruživala krevet, zaustavi. Ona ponovno zavrišti.

Potresen i zbunjen, Kodran je zurio u Thareliju. Nakon nekoliko trenutaka shvati što se događa. Strah ga je napustio i lice mu ponovno poprimi stari zlokobni izraz.

„Pa, ti si zarobljena!“, zadovoljno reče. Bahato se uspravio i prekrižio ruke na prsima.

„Nisam!“, bijesno reče Tharelija i ponovno pokuša nasrnuti na njega, ali je nevidljivo polje odbaci na krevet.

„Ha, ha! Sada mi je jasno! Ti si zaslužna za Overlordovu dugovječnost! I ti kontroliraš Drogasku i demonsku vojsku! Ali zašto?!“

Tharelija isprva ništa ne odgovori. A zatim reče bijesno: „Ne svojim izborom!“

„To vidim. Kako to da si uopće živa? Mislio sam da te Zeron uništio.“ Njezino lice, koje mu se isprva činilo zavodljivim, bilo je staro i išarano borama. Overlord je otkrpio više energije iz Tharelije nego što je Kodran mislio. Istupio je bliže, no i dalje zastao na sigurnoj udaljenosti od kreveta.

„Otkrpio nije, kad sam ovdje!“, reče Tharelija i okrene mu leđa. Nosila je haljinu s otvorenim leđima. Izgledala su umorno i staro, ali Tharelija se držala uspravno.

„Otkrpio. No, nisi mi odgovorila kako te Overlord natjerao da koristiš svoju moć u njegovu korist?“

Tharelija mu ništa ne odgovori, već pokretom glave pokaže prema kugli.

Kodran malo bolje prouči kuglu i shvati što je to:

„Magnus kugla!“, zausti se. „Najmoćnije oružje na Sillwithu. Upija svu energiju koju može i daje je vlasniku. Overlord je pun iznenađenja, ha, ha!“

„Vidim da te moja patnja zabavlja, šegrt!“, osorno reče Tharelija.

„Nadaj se, vještice! Već odavno nisam šegrt! To je bilo prije tri stotine godina! Sada sam najmoćniji arbnjak crne magije!“ Kodran se isprsi i podigne ruke. „Mogu te uništiti u trenu!“

Na njegovu prijetnju, Tharelija je ostala hladna. „Nakon toliko godina arbnjaštva i dalje si glup! Ne možeš mi ništa, Kodrane! Ali, nažalost, ne mogu niti ja tebi. Magnus kugla sada oduzima moć oboma.“

Kodran pogleda u Magnus kuglu i pokuša izvesti magiju, ali uzalud. Tharelija je bila u pravu.

„Zaboravio sam na to“, tiho reče, osjećajući se glupo. Kako to nije previdio?

„Tipično“, Tharelija zakoluta oči. „Što ti uopće radiš ovdje?!“, sjela je na rub kreveta i gledala, za nju, mladog arbnjaka. Ne sjeća se kada je imala posjetitelje. Osim Overlorda koji ju je tu i tamo došao provjeriti, nikoga drugoga nije vidjela.

„Dok si ti sve ove godine uživala u ovom smještaju, ja sam postao najmoćniji arbnjak“, hvalio se Kodran. „Poveo sam vojsku orka protiv ljudi i arbnjaka. Pokorio bih cijeli Sillwith“, tada pogne glavu i nastavi. „Na moju nesreću, vilenjaci su se umiješali i porazili me. Do nedavno sam bio zarobljen u Everdarku, a onda me Overlord oslobodio“, ispričaja joj.

„Znaš i ništa se nije promijenilo. Još kao šegrt pokazivao si više zanimanja za crnu magiju od bilo koga drugog. Znala sam da ćeš postati poput mene, ali bio si glup kada si se dao uhvatiti!“, vrijeđala ga je Tharelija.

„Govori mi netko tko ne može napraviti ni korak dalje od kreveta“, uzvratila Kodran.

Tharelija ga prostrijeli pogledom. „Samo se naslađuj, šegrt!“

„A zašto se ne bih naslađivao? Izgleda da ni ti nisi bila posvađana s glupošću kad si završila ovdje. Zar ti nije drago što ti je netko došao u posjet? Kako dugo si uopće ovdje?“

„Predugo, Kodrane. Sada se gubi!“, Tharelija povisi glas.

„Vrlo rado! Vidiš, Tharelija. Po tome se razlikujemo. Ja mogu oti i, a ti ne!“, pakosno joj se nasmije.

„Baš me briga! Cijelo ovo mjesto je zatvor!“, reče Tharelija i legne na krevet.

„Istina, ali ja se konačno vraćam na površinu, gdje sunce sja!“

„Što?!“ Tharelija naglo ustane i pogleda Kodrana. Ledene oči su joj zablistale na spomen površine.

„Da. Vidiš, ja ponovno imam svoju slobodu i vojsku. Ovog puta ću uništiti sve vilenjake, a prije svih onog Elesara.“ Kodranu oko ponovno zatitra. „Zbogom Tharelija“, reče, okrene se i krene prema izlazu, ali ga ona zaustavi:

„Kodrane, čekaj! Povedi me sa sobom! Molim te!“

„Što ja to čujem?! Velika i moćna Tharelija moli za pomoć jednog „šegrt“. Čudno je ovo mjesto“, izazivao je Kodran. „Zašto bih te poveo?“

„Ne mogu više podnijeti ovo zatočeništvo!“, očajnički je.

„Kakve to ima veze sa mnom? Što ja dobivam tvojom slobodom?“

„Mene na svojoj strani“, ponudi Tharelija.

„Primamljivo. Ali kako znam da mi nećeš zabiti nož u leđa i da me oslobodim?“

„Dajem ti svoju riječ!“

„Riječ arobnice crne magije... beskorisna je kao i moja!“, nije se predavao Kodran.

„Kodrane, jesam li te ikada prevarila?“, Tharelija zatrepala oči i ima poput kakve djevojke.

„Ne, jer me nisi ni primjećivala u Adazaru. Osim kada si me ponižavala pred drugima!“

„To sam činila samo da te motiviram!“, pravdala se Tharelija. „Pogledaj se sada. Moćan si arobnjak i imaš vlastitu vojsku.“

„Istina, ali ti nisi nimalo zaslužna za to“, odbrusi Kodran.

„Ali ako me oslobodiš, dajem ti riječ da ću ti pomoći i protiv vilenjaka, a zatim i protiv Overlorda.“

„Kako znaš da...“, Kodran se iznenadio kako Tharelija zna za njegov plan.

„Mali moj... vidim te kao otvorenu knjigu. Istog smo kova. Zar da netko zapovijeda arobnjaku Tame? Ni govora! Ti bi trebao biti apsolutni vladar“, lukavo reče Tharelija. Znala je to no što Kodran želi čuti.

„Tako je! Ja ću biti vladar Sillwitha!“

„A ja ću biti tvoja vladarica!“, dodala Tharelija.

„To činiš samo da se osvetiš Overlordu, zar ne?“, upita Kodran nakon kratkog razmišljanja.

„Želim da pati koliko sam i ja patila sve ove godine!“, zavodnički se u trenu pretvori u smrknuto, osvetničko.

„Sviđa mi se tvoj prijedlog“, reče Kodran. „Uostalom, kao što si rekla, istog smo kova i zanata... dogovoreno!“

„Izvršno! Sada me oslobodi odavde!“, obraduje se Tharelija.

„Kako?“

„U Overlordovima odajama je ključ, nalik je na bodež s dvije oštrice. Njime možeš ugasiti ovo polje i Magnus kuglu.“

„U redu, Tharelija. Otići ću po njega... kasnije.“

„Što?!“ Tharelijine oči zablistaju crvenim sjajem.

„Ne mogu sada upasti u njegove odaje. Izdao bih naš pakt i ubio bi me, a ti bi zauvijek ostala ovdje, zarobljena. Prvo ću osvojiti Everdark i dignuti utvrdu u zrak. Kada Overlord krene u napad na ljude, vratiti ću se u Podzemlje i osloboditi te“, reče Kodran.

„Plan ti ima previše rupa, Kodrane! Što ako izgubiš u prvoj borbi ili me zaboraviš!?”

„To ne dolazi u obzir. Ne smijem izgubiti ovu bitku i ne u te zaboraviti. Iako govoriš da sam glup, ipak nisam toliko da ne bih znao iskoristiti tvoje moći. Ostat ćeš ovdje i čekati dok ne dođem po tebe!”

Tharelija nije mogla sakriti razočaranje. Slamka za koju se namjeravala uhvatiti, upravo joj je izmicala.

„Vrlo smiješno!”

„Vidimo se uskoro“, rekao je Kodran i izašao kroz tajni prolaz, prepustivši Thareliju njezinom razočaranju i nadi.